

смѣхъ, то не е друго, то е магарета. Ей ги и едно и двѣ и три, избирай кое е по-якычко, само по скоро, за да превалимъ, докжтъ е още мърчина, Илчя-баиржъ.

Никола ся спусна и докопа едно за ухо-то, а Желе извади по скоро отъ турбж-тж вжже, хвърли го на врата му и го свърза.

— Води го сега.

— А бе, Желе рече, засмѣиъ Никола, то пушина-та женско, я поглѣдни, че подирь него тръгна пърле. Пустни го на дяволитъ; двѣ магарета защо ни сж. Дръжъ друго.

Тѣ уловихж друго, свързахж го и сичко що имахж натоварихж на тосъ си новъ другарь. Желе го поведе за вжже-то, а Никола из-от-задъ бодеше си го съ ножа, кое го милваше съ топорикж-тж на бравичкж-тж, за да върви по скоро.

Слънце-то бѣше вече изгрѣло. Повърха на Илчя-баирж ся бѣлѣяхж тукъ тамъ войскарскы шатри, подъ кои-то войны-тѣ, уморени на сѣмване, истегнато безгрыжно си доспивахж сладко послѣдний сънь. Стража-та бѣше будна, иъ тя макаръ и да съзрѣ отъ далечъ двама-та наши пѣтници, никакъ не даде вниманіе на тѣхъ